

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLAD

VI. Serie nr. 9.

December 1949

Af indholdet:

Overlæge Stein in memoriam

af V. P. Side 2

Hyldest til V. P.

af Volmer Dissing .. Side 3

... og sild fra Pallesens kælder —

Interview med

Pallesen..... Side 5

Klokkerberetninger

Side 8

Beretning fra

København..... Side 13

Beretning fra

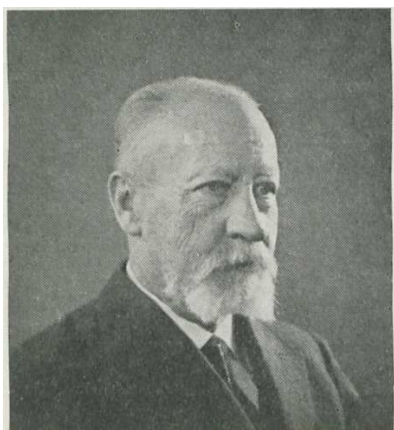
Århus Side 14

Gamle Regen-

sianere Side 15

Husker De udsigten fra Runde Tårn?

Overlæge Joh. Stein

Overlæge Stein in memoriam

Den 19. marts 1949 døde overlæge, dr. med. Joh. Stein, der havde været Regensens læge fra 1921 til 1943, da han på grund af svigtende helbred måtte opsigte stillingen. Da stipendiebestyrelsen efter professor Maars afgang som regens- og kollegielæge skulle udpege hans afløser, gik dens medicinske medlem, kræftforskeren, professor Johs. Fibiger stærkt ind for Stein. »Regensen skal have en virkelig fin læge, en læge af klasse A. Og det er Stein. Jeg må ganske vist indrømme, at han er min ven. Men — tilføjede han med et smil, det er jo dog ikke diskvalificerende for manden.«

Stein havde et fint videnskabeligt navn, havde bl. a. som den første påvist de knuder, der kan fremkomme ved sygelige tilstande i hjærter, og som ikke han, men tyskeren Aschoff fik æren for og gav navnet til. Og gennem en årrække havde han erhvervet sig anseelse som overlæge ved »De gamles By«.

Som regenslæge retfærdiggjorde han tilfulde Fibigers anbefaling. Med den største samvittighedsfuldhed overvågede han sundhedstilstanden herinde. Var der noget i vejen med Regensianerne, småt eller stort, var han altid på pletten med sit venlige smil og sørgede for, at alt hvad der kunne gøres blev gjort og intet forsømt. Hans gode hjerte, der havde vundet ham påskønnelse hos de gamle i Nørreallé, bragte ham også i en sådan kontakt med de unge i Kannikestræde, at de med fuldkommen tillid søgte hans råd og fulgte hans ordinationer.

Som gammel tuberkulosespecialist, overlæge på Skørping sanatorium, tog han sig med særlig forkærlighed af tuberkuloseundersøgelse hos studenter, og var strax på vagt, når mistænkelige tegn var at spore.

I årenes løb fik den stilfærdige og tilbageholdende mand hvervet herinde på Regensen så kært, at det var ham en sorg ikke længere at kunne virke herinde. Men for alle dem, som i deres regenstid har lært ham at kende, vil mindet om den omhyggelige læge med det jævne sind ved hans død blive levende i taknemmelig erindring.

O. Thune Jacobsen.

Hyldest til V. P.

Tale ved V. P. — ballet 1948

Det havde nylig været krig,
og automobilen var i den vanskelige alder;
knækorte kjoler var sidste skrig,
og aeroplanet havde mestret sit første rabalder.
Mekanikken bredte sig og uhyggen med den
og savnet af stilhed og indadvendthed.
Man øjnede ingen chance for at vende tilbage igen
og sige farvel til nervechok og overspændthed.
Mennesket kunne nu til nød undværes:
Maskinen blev anbragt i midten
i årene 16, 17, 18 og 19.

Regensen havde dengang udspillet sin rolle
som åndens bærer og fornyelsens udspring.
Carl Ploug og Hostrup lå begge to kolde
under tre alen jord, og de store udsving
blev det andre folk beskåret at volde.
Centrum blev fabrikker og storbystum
— i en kran holdt ånderne andagt.
Regensen var reduceret til ekkorum
for andres ord; var faldet i vanmagt.

Årene gik, og hjulene snurrede,
isskabene blev bedre, motorerne knurrede,
husene blev højere — og ve den, som blunder,
når en betonbil kører forbi nedenunder!

Der kom en krig til, og luften var tyk af metal,
alt levende tavst af forventning om bombefald.
Det var en gru, som ingen ved, hvad hedder:
Maskinen gik over alle bredder!

Regensen blev ikke i den tid til noget større.
Og nu har vi 46, 47, otteogfyrre.
Endnu dirrer jorden som en maskinhal
og drejer sig, som en nålepude spækket med kanoner.
Folk rider på motorcykel, atomerne tælles i fintal,
tanks ælter frem for at kvæste millioner,
regnen kan være giftig, nætterne er utrygge,
verden stinker af røg og gasoline.
Hvem mindes ikke et gisp af grotesk uhygge:
en ko iført malkemaskine.

Og mennesker knækker sammen som strå for pleje.
Deres ansigter brister i kvag
i sporvogne og på gaden hver dag
som splintrede spejle.

En dag må stilheden tvinge sig stor,
for larmen må høre op,
AND TIME — med aldrig forhen så gyldige ord —
MUST HAVE A STOP!

— — —
Der sidder en mand her med hvidt hår;
han kan huske, det engang var stille.
Hans tid på Regensen var netop de år,
som skænkede os isskab og motorbrille,
aeroplan og tank og skorstenshøje kanoner,
nervesammenbrud og forvildede elektroner.
Men i hans stue dufter der af ro til at tænke,
af længst forsvundne tiders ubegribelige fred.
Han selv og hans stue — hans stilhed kan skænke
havblik, før jaget atter går i skred.

Og kommer der en afslappelse, et lettelsens gry,
kommer der en ny tid, som der må, hvis ikke...
så bliver det en åndens tid og måske en ny
stortid for Regensen, og vi kan rejse os og nikke
og skåle med V. P. og slutte kontakt
hen over en giftig æra, som er tilendebragt.

Volmer Dissing.

... og sild fra Pallesens kælder —

Studenternes købmand fortæller om en menneskealders genboskab med Regensen

Ved siden af det åndelige ernærede studenterne sig i mange år af *Gerhard Pallesens* kælder i Store Kannikestræde. Den var Latinerkvarterets akademiske brugsforening med halvandet hundrede medlemmer i Regensen og de to nærliggende kollegier. Hans efterfølger fortsætter bedriften i hans ånd og branche, men tiderne har skiftet, det gjorde de allerede i Pallesens epoke.

For nylig fyldte han 85, rask og munter i sit otium på en stueetage i Guldbergsgade med sol indad vindverne og grønne træer og glade stemmer udenfor.

— Når man ser den ene efter den anden af de unge mennesker fylde 70, siger han, så kommer man i tanke om, at man er vel også selv ved at blive gammel...

Nu er det *Otto Bjørneboe*, der skal gaa af, undervisningsinspektøren, han hed Larsen dengang. Jeg har jo fulgt dem allesammen med interesse, siden de kom hos mig som studenter. Også undervisningsministeren *Hartvig Frisch*, men han var en del år senere, for resten en vældig flink kunde. Og biskop *Rosendal* og biskop *Fuglsang-Damgaard*, teologerne var da lige så pæne som de andre, og *Jens Rudolf Dahl*, der nu er udenrigsministeriets direktør, det var vel nok en væver lille gut, han, rigtig en friskfyr. Han er fra Brønderslev, og jeg er selv vendelbo. Engang klagede han sin nød, vi talte ofte sammen og om alting. Så må De omvende Dem til nøjsomhed, Dahl! Nej, svarede han, jeg kan ikke sætte min levested ned! Og jeg skal love for, han ikke kunne. Selv om han var fra Brønderslev...

Fra søen til disken

Gerhard Pallesen stod en menneskealder i sin lille Store Kannikekælder og længtes efter søen. Forinden havde han gjort det en snes år i landbruget. Han er født i Dronninglund og kom tidligt i agrarisk tjeneste. Med passende pladsskifter, overvejende mellem herregårde og efterhånden med avancement til forvalter, bevægede han sig langsomt ned gennem Jylland, over Fyn og Lolland til Sjælland, hvor han var seks år på Bavelse gods. Værnepligten påførte ham et års afbrydelse, men opfyldte længslen efter søen, som er ham medfødt. Han tog til session i Hjørring, hvor alle mødepligtige forklædte sig i fiskertøj for at slippe ind i marinen. Pallesen havde intet andet kostume end sin landlige habit, men blev alligevel hvervet til flåden,

måske for sin troværdigheds skyld. På korvetten »Dagmar« og med prins Georg kom han på togt til Edinburgh, hvor dronning Victorias regeringsjubilæum blev fejret med flasker og flag, og til Le Havre.

Det var ikke søen, men landbruget, der førte ham ind på handelsvejen og til St. Kannikestræde. Efter Bavelse søgte han stilling i Skovlunde på en gård, hvis ejere solgte den midt under forhandlingerne, og i stedet tilbød ham en melbutik på Hauserplads. Den skulle koste så og så meget. Men Pallesen var lun, han averterede anonymt i avisen om en butik af den slags, og det samme tilbud kom igen til halv pris. Der var åbenbart ikke rent mel i posen, hvorfor vendelboen valgte sig en anden. Det blev det lille akademiske fourageri.

Nummererede bekendte

— Det var på en måde en gevaldig lettelse at springe fra landbrug til handel, men det havde da sine vanskeligheder i begyndelsen, indtil min kone og jeg fik lært os forskellen mellem en hvede og en krydder. Kundene grinte af os.

Butikken var den gang i nabokælderen, nr. 5, og ikke større end jeg kunne række væggene rundt, når jeg stod midt i den. Hvis der var fire studenter nede på een gang, kunne ingen af os røre sig, og det var umuligt at få kælderlemmen op og øllet fat. I nr. 7 fik vi bedre plads, så jeg kunne montere en lille bæk til studenterne. De kom selv eller sendte karlene over, syv karle var ansat på Regensen til deres opvartning. Indkøbet blev skrevet på syv tavler, som hængte under loftet, bare slutsummen og kundens nummer, og så blev det om aftenen eller næste morgen indført i deres forskellige kontobøger. Der var en komité og en formand i brugsforeningen, valgt hvert halve år af studenterne, han opkrævede pengene hos dem een gang om måneden og afviklede det hele med mig.

Når jeg af og til møder en af dem på gaden, er de altid så flinke at sige: De ligner jo akkurat Dem selv fra den gang! Men jeg er i sådan forlegenhed, for jeg kan aldrig huske deres ansigter på navn, kun på nummer. Det var det, der indprentede sig. Navnet hæftede man sig ikke ved.

Hver måtte købe for tyve kroner om måneden, når beløbet var brugt, blev kontoen lukket. Hvis studenten så stillede næste morgen, kunne man jo ikke nænne andet end at linde den på klem igen.

Kl. 6 åbnede vi og holdt på til kl. 8 om aftenen, lørdage til henad midnat og søndag formiddag til kl. 9. Den sidste halve søndagstime var altid den livligste. Foruden mælk og vin, kolonial og brød solgte vi varme retter, som min kone lavede, og smørrebrød, som jeg selv smurte. Bøf eller karbonade for 18 øre portionen. Det kunne godt få folk til at standse og kikke, når en student trådte op fra kælderen i slåbrok og sivsko, med lang pibe i munden og en bøftallerken i hånden. Smørrebrødet kostede ti og femten

øre, efterhånden drev vi det helt op til fem og tyve for lukulliske pragt-eksemplarer, jeg leverede også til rederiet Dragør og smurte engang 200 stykker egenhændigt til et af deres skibe.

Om aftenen rykkede studenterne som regel sammen i værelserne ovre på Regensen for et slag kort, så kom der gerne bud efter bøf eller smørrebrød. Min kone og jeg var aldrig gæster hos dem, vi har været derinde, bevares, vi gik også engang hen for at høre dem til eksamen på universitetet, men det tog på nerverne. Derimod kom af og til en og anden af dem hos os.

Tiden var anderledes, og de unge mennesker dengang var anderledes end den nye generation. Mere forskellige. Een var så hidsig, at han en dag slog efter professor *Lassen*, som havde været inde på hans kammer for at irettesætte ham, med sin bordlampe. En anden var så kåd, at han kylede en hel flaske madeira hen ad Kannikestræde, han havde lige været nede hos mig og købe den sammen med en kammerat, som irriterede ham ved at sige: Pas nu på, du ikke taber den. Og een var så nærig, at de andre måtte betale ham for at få lov til at kikke i hans notater fra forelæsningerne. Så skulle han have en lektion. De rottede sig sammen og fik ham til at fare til Valby på en opdigtet besked, og da han kom rasende og udmattet tilbage, var der vendt op og ned på alting i hans værelse. Han er for resten en kendt læge nu.

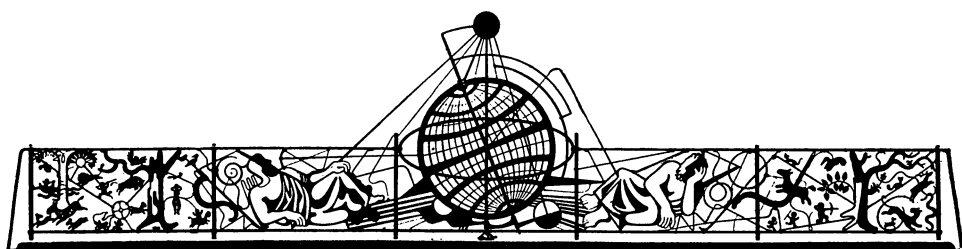
Blokaden i Kannikestræde

Men under første verdenskrig brast det imellem brugsforeningen og mig. Det var petroleum'en til deres læselamper, der var jo ikke elektricitet i Regensen. Og jeg kunne ikke skaffe mere. Kunne I da ikke rykke flere sammen om een lampe, bad jeg dem, men de ville ikke lade sig belære. Så blev jeg boykottet med køberstrejke, og de, der alligevel ville smutte over i kælderen, blev passet op af deres kammerater, som holdt strejkevagter.

En dag gik jeg op til petroleumsselskabets direktør og forklarede sagen. Han ringede straks til Regensen, fik komitéformanden i telefonen og lovede 100 liter mere om måneden, hvis blokaden blev hævet. Det blev akcepteret og forsikret, men ork, ikke overholdt. Nu var bruddet engang sket, og det lod sig aldrig hele. Siden har jeg ikke haft studenterne fra 1916 til jeg solgte forretningen i 1931, men mine gamle årgange har jeg stadigt fulgt på deres vej frem i livet.

Min kone døde, netop da vi sluttede i Kannikestræde, så jeg er alene og beskæftiger mig med rengøring og husholdning i min lejlighed. Det er passende motion for min alder. Og af og til, det er min største glæde, kommer en god ven, som har kutter, og henter mig ud til et togt. Når jeg sidder der agter med rorpinden i hånden, føler jeg mig på den plads, naturen har bestemt mig til.

(»Berlingske Tidende«.)

Klokkernes beretning

Vinteren 1948–49

Min forgænger i embedet, den fugtige litterat Volmer Dissing, skrev i sidste nummer af REGENSEN en vinduften klokkerberetning. Til hævdelser af min selvstændighed skal jeg levere en ædru beretning, med hensyntagen såvel til den skole inden for historieskrivningen, der fortrinsvis behandler konger og krige, som til den, der lægger vægt på den indre historie, sociale og kulturelle fremskridt, boliger og Bomholt.

Jeg opregner 4 fejder, een kronisk, tre akutte.

Den kroniske havde til ophav 3 foreningsformænd, af manden i regensgården kaldet »de tre store« — denne ægte danske humor! — der puslede som en art skyggekabinet i fægtekælderen og på Trekroner. I protokollen optrådte de på samleband. I Gårdens liv synede de med Nis Petersens bevingede udtryk som en tankestreg i gåseøjne.

De tre akutte havde et videre perspektiv. De første fra Regensens mure til det yderste Tagensvej.

Først erkendte en del regensielt strandingsgods på 4de gang deres egenart og begik en aften hærværk mod protokollen. Overmalede højre side af denne. Et stik under klokkerens neglerødde. En pennestrid rasede længe, indtil det store dyr i Regensens åbenbaring, Jydefar, tilbød at aflive de skyldige ved gas, leveret af egne turbiner. Humanitære hensyn forbød det. Striden afblæstes.

Dernæst dette: Revykomiteen ønskede i et inspireret frikvarter at tilkendegive sin nærværelse for Ehlers kollegium. Til den ende kimedede man dommedag ind på den lille grå bygnings ubeskyttede entréklokker. Hvide ansigter kom til syne, og komiteen trak sig tilbage. Lidt senere forlød det, at en Regensianer var forsvundet. Ind hos Ehlers. Til tortur og død. Vi mønstrede da en forsamling af kæmper, brød ind gennem et vindue og opfyldte kollegiet med vor tydelige potens. Luften var tordensvanger — indtil man i det fjerne hørte den fortrolige klang af et salatfad i udrykning. Alle faldt i hinandens arme. Freden var genoprettet. Den forsvundne Regensianer er aldrig dukket op.

Fastelavnsballet. Fra skønhedskonkurrencen.

Den tredie var et af mig under V. P.'s og Provstens protektion foretaget forsøg på at regensificere studentergården i anledning af den ærværdige institutions 25 års jubilæum. Det lykkedes ikke, som venteligt. Nærmere enkeltheder fås ved henvendelse på studentergården.

Gårdens *indre* historie er ballerne, slåbrokterne, revyen, Davidsens klamme hånd og — Gud bedre det — den ny udgave af regenssangbogen, som aldrig så dagens lys.

Til høstballet havde min medhjælp og redningsplanke, tingridderen Dyhre, gennemgået Hof- og statskalenderen, Krak og Biografisk leksikon for at finde en kunstner til underholdning. Det lykkedes mirabile dictu at få Erika Voigt. Hendes gebommerlige viseforedrag blev en knaldsukces, som opvejede indtrykket af Dyrehavsbakkens gebommerlige Tom Belling. Hans berømte og berygtede rumsterstang fik alle Salæs små billeder og relieffer til at vende sig omkring.

Ved juleballet havde klokkeren det underfundige indfald at optræde som julemand.

Fastelavnsballet var kostymebal. V. P. hævder, at det var første gang i mange hundrede år, at sådant var afholdt på Regensen. Hvilket er at henregne til de poetiske sandheder.

Under alle omstændigheder sværmede negre og sørøvere, vikinger og endnu en gang, sørøvere — samt romere fra forfaldstiden (Tilia) rundt i Salen. Der var buksespring og baden, løjer og langkål, tøndeslagning, og tamburiner. Pludselig trådte 3 som rigtige betjente forummede personer ind og foretog arrestationer blandt de festglade. Arrestationerne virkede mærkeligt overbevisende og en velgørende ægte forskrækkelse greb folket. Den sølle Klokke blev fra forskellig side bebrejdet sin svage holdning i denne

sag. Indtil det viste sig, at det turde være løgn alt sammen. En ny forklarlig fortvivelse opstod.

Revyen rummede et antal gode viser — skrevet af den øvrige revykomité — samt en levende gris.

Slåbrokasterne bød på foredrag om Jakob Paludan af Orla Sundbo med ubetalelig oplæsning af Elith Pio, og endvidere europæisk rundskue ved Arne Sørensen + vor faste mand, ex auditorio, et tænkende hoflem ved navn Zinkernagel.

Oh ja! Klokkeratet var en rig tid — i hvert fald for Klokkeren. Verden og universitetet stod stille, indflytterne lod, som om de bævede, V. P. bød på en cigar, og Regensiansersamfundet på en fornem generalforsamling med rødhåret solistoptræden. Min sjæl, hvad vil du mer'?

Poul Zerlang.

Sommeren 1949

Det må vel betragtes som en arengsiel handling at udnytte dette, at en mand ligger tungtsnorkende på sit bræt, til at volde ham skade. Men dette fordømmelige skete herinde formiddagen efter valget. Mens flagene i den årle morgen gik til tops over byen i anledning af veloverstået regensvalg og landsklokkerens fødselsdag, fuldbyrdedes et kup mod den ærværdige klokkerinstitution, blot fordi samme fortrinlige institutions endnu fortrinligere embedsmand ikke i protokollen havde kundgjort, at han havde sat sig på taburetten. »Quadrumviratet« kaldte de fire foretagsomme fyre sig. Deres magtbrynde fik udløsning derved, at de skrev med rødt blæk i protokollen i dennes fulde bredde. Ved midnatstid var de matte og trak sig tilbage; ro faldt over den ophidsede gård, og alt var såre godt.

D.v.s., det var det heller ikke: Man var ikke tilfreds med valgets udfald. »En lille rar og blid, sagtmodig teolog« kaldte man klokkeren i en smædevise — ukvemsord i realpolitikken og den kolde krigs tid. V. P. ballets midnatssold blev stormende; ovennævnte nidvis blev afsunget af en rebelsk hob. Men så var det også sket: Klokkeren havde spillet sine kort vel, ballet blev en succes, man erkendte dette og gav mig arbejdsro.

Sløvhed i kirkeministeriet bevirkede, at St. bededag nok var slettet af kalenderen, men ikke afskaffet; St. bededagsaften faldt på 12. maj. Nuvel — det var altså Vorherres vilje, at vi skulle feste den dag fra morgen til morgen. Og det skete så: Lindefrokostens klokkertale bragte for dagen, at den af-

døde konge i sit testamente havde betænkt Regensen med en sum så rigelig, at klokkerkassens tårnhøje underskud kunne dækkes. Forsamlingens stemning blev så stor som det afskaffede underskud. Der blev talt, der blev drukket, der blev talt og skålet igen, der blev gået i rundetårn og vandet; og så kom kvinderne. De slæbte os på volden, og så dansede og punchesolledede man — og så blev alle trætte og takkede pænt Klokkeren for et storladent døgn.

Erhvervslivet sendte repræsentanter ind til os i form af studenterforeningsfolk, der for 30 sølvpenge skulle illudere som Regensianere i en optagelse af en af Grundlovsfilmens scener. Det gjorde de slet, og vor harme var stor. Vi burde dog have været statister. Et regensielt hjemmевærn dannedes, en Tiliast ved navn Andersen — af hoben kaldet Jydefar — blev dets selvskrevne klarttænkende leder. Råb og ræben. V. P. og Klokkeren ynkedes omsider over Methling og Wieth, og de fik deres optagelse. (Efter filmens fiasko har man påtænkt at afsende et telegram til Dansk Kulturfilm — med tak, at vi ikke blev implicerede.)

Med en lille afstikker til Hamletspillet på Kronborg nåede vi i regensielt tempo ad traditionens vej frem til det bedested, der kaldes Lindeballet. Det blev lagt stort an, og stort blev det. Først middag på Salen: den strålende rad af talere, folkets humor, et par glas vin, alt dette og meget andet bragte Klokkeren så højt, højt op, at han faldt ned og måtte blive nede. Alt øvrigt program refereredes af hans kæreste: Vejret artede sig mod alle forventninger, så der kunne danses i den fækkeloplyste gård den hele nat indtil Provstindens traditionelle morgenkaffe. Ib Schønberg, Hannah Bjarnhof og Louis Miehe-Renard underholdt, spredt ud over natten; de ældre Gamlinge gav i Klokkerens sted ballets højt klingende tone an.

Denne nat er imidlertid Klokkeren et knæk, så alvorligt, at han for statens penge måtte på rekreation. Han tog til Grønland, og han blev mellem isbjergene til det en uge ind i september blev meldt ham, at klokkeratets var ovre. Gården blev i sommermånederne styret af »Gamle« med en dygtig overlegenhed, som kun Gamlinge kan præstere den overfor ynkelige Ikke-gamlinge. Skiftende Gamlinge tog klokken i hånden, og den sidste — en

Det regensielle hjemmевærn

Provsten og Klokkeren ved Lindefrokosten

meget omtalt senator — sluttede af med en slåbrokaften, hvor filmmusæts folk viste deres kunster. Samme klokkersubstitut kunne på mine vegne fratræde ved generalforsamlingen og ved Provsteæden den følgende dag takke Provst, Provstinde og V. P. for tiltrængt overbærenhed i Klokkeratet.

Og så: imellem disse store begivenheder skulle skrives beretningen om det daglige liv, det egentlige, gedigne regensliv, beretningen om, hvad man har kævlet for og imod i protokollen, beretningen om det store tal af examensborgere, om den hårdt spændte brugskasse, om embedsmændene og foreningerne og deres himmelråbende tåbeligheder. Det må blive ved denne antydning.

Det var vel et halvår som andre — blot ikke for ham, der var Klokker.

Anton Christoffersen.

Kong Christian skænkede regensianerne 5000 kr.

I april måned fik Provsten gennem dronning Alexandrines kabinetssekretær den meddelelse, at kong Christian X i sit testamente havde skænket Regensianerne 5000 kr. Ved samråd mellem Provst, V. P. og Klokker blev det besluttet at anvende en del af disse penge til dækning af klokkerkassens underskud og at hensætte resten til anvendelse ved fællesregensielle arrangementer.

Beretning fra København

Generalforsamlingen i København 1948

29. november 1948 kl. 18,30 afholdtes ordinær generalforsamling hos Oscar Davidsen. Til dirigent valgtes dommer Thygesen, Roskilde.

Efter at Kr. Müller uden afgørende held havde søgt at rejse tvivl om, hvorvidt tidspunktet for generalforsamlingen var det rette, omtalte formanden i sin beretning om årets hændelser de vigtigste af de afholdte arrangementer. Bestyrelsen fik megen ros for den måde, hvorpå de havde forstået at tage hensyn til medlemmernes økonomi.

Jul. Lassens mindelegat var tildelt stud. mag. Volmer Dissing og stud. juris Koch.

Regensianersamfundets legat tildeltes med 200 kr. til hver:

stud. mag. Volmer Dissing,
stud. teol. Lauritz Hvas,
stud. teol. Sv. Erik Rasmussen samt
stud. jur. Poul Nielsen.

Begge kassererens regnskaber godkendtes.

Bestyrelsen og revisor Løkkegård genvalgtes. Fornævnte Kr. Müller nyvalgtes som revisor.

Efter generalforsamlingen afholdtes fællesspisning og punchesold, begge dele vellykkede. Kaffedrikningen bivuandedes af en fotograf fra »Billedbladet«, der dog havde haft så megen sund sans, at han havde medbragt en visesanger til at aflede opmærksomheden.

Sommerfest 17. juni 1949

Efter at vejret hele dagen havde været ustadigt, klarede det op henad aften, da medlemmerne med damer troppede op foran de gamle bygninger under de blomstrende kastanier, hvor Jagt- og Skovbrugsmusæet har til huse. Tilslutningen var desværre ikke så stor, som bestyrelsen havde ventet og håbet; men den udvalgte skare, der var stævnet hid, fik en festlig sommeraften ud af det.

Vi blev elskværdigt modtaget af arboretforstander Syrach-Larsen og musæumsinspektør

Scheel, der viste os rundt i musæet. Hvad vi herefter ikke ved om de danske skoves historie og drift eller om jagtvåben, vildt og jagtmetoder, er ikke værd at vide.

Vi fik i tilgift et meget morsomt og interessant foredrag af dr. Syrach-Larsen om træernes seksuelle liv og om, hvordan man krydser træer i Japan med do. i Hørsholm for at få træer frem, der er hårdføre mod temperaturforandringer og angreb fra insekte og svampe, og som er i stand til at skyde hurtigt i vejret. Disse forhold er jo af kapital betydning for skovbruget og har vakt interesse verden over. Ikke alene Regensianersamfundets bestyrelse, men også Amerika og New Zealand har haft bud efter Dr. S.-L. for at høre derom. — I mørkningen vandrede vi langs dammene med vore damer og vore gæster over til den hyggelige kro, »Postholdergaarden«, hvor det dækkede smørrebrødsbord ventede med øl og snaps.

Der opstod hurtigt en regensiell stemning med taler og sange, og da vi senere flyttede ind i en ny sal til kaffen og likøren, steg humøret endnu et par grader. Til glæde for Jørgen Paulsen var der en svensk frue med fra Karlskrona, der på en mystisk måde skal være blevet Hillerøds Venskabsby, vistnok ved en geografisk og grafisk forveksling med Landskrona. Vore gæster, de herrer Scheel og Syrach-Larsen, blev takket meget for deres gæstfri modtagelse af os, og til gengæld indrømmede de, at de festlige timer, de tilbragte med regensianerne og deres damer, himmelvidt overgik deres forventninger. Hyge-Knudsen tilbød i sin tale på generalforsamlingen at bevidne, at der foruden bestyrelsen var mødt flere medlemmer til festen. Han er desværre nu i USA og studere fængsler.

For dem, der havde trodset besværet med rejsen til Hørsholm, blev det en uforglemmelig aften.

Bardram.

Beretning fra Århus

Lørdag den 29. okt. 1949 afholdt Det jydsk Regensianersamfund generalforsamling på Århus universitet. Der var mødt godt 20 medlemmer. Under formandens (Rosmans) fravær aflagde Afzelius en slags beretning, som godkendtes under protest imod bestyrelsens manglende initiativ. Derefter aflagde kassereren (Kalle Sørensen) beretning og kunne på grund af samme manglende initiativ fremvise en smuk kassebeholdning. Bestyrelsen genvalgtes af mangel på bedre. Man drøftede en henvendelse fra Regensianersamfundet i København om at støtte regensianerlegaterne. Man vedtog dels at rette en opfordring til de enkelte medlemmer om at love en årlig understøttelse til dette formål, dels at lade Samfundets kasse udrede, hvad der hvert år måtte mangle i at afrunde den sidste portion, der skulle uddeles.

Efter generalforsamlingen spiste man middag (oksesteg og ostepind samt rødvin), og Regensianersamfundet havde som gæster universitetets rektor, professor, dr. phil. Fr. Blatt, og endvidere 6 studenter fra Århus-kollegiernes bestyrelse. Det viste sig, at de jydsk studenter faldt særdeles godt til med regensianerne. Middagen fik et særdeles regensielt forløb. Efter middagen var det endnu muligt at mobilisere medlemmernes åndsevner til at påhøre et foredrag eller rettere causeri af Peter Skautrup, der rigtignok også udfoldede en enestående charme og lune, mens han fortalte om jyder og jydsk mentalitet.

Derefter afholdt man et særdeles vellykket punchesold. Første nachspiel hos Bjarup. Andet nachspiel på kollegium I. Endelig afslutning ca. kl. 6.00.

A. Afzelius.

Dr. phil. *Ditlef Nielsen* (1896—98) er afgang ved døden den 15. januar 1949, 75 år gammel.

Tidligere dommer i Lemvig og i Herning *Frederik Frederiksen* (1898—1900) er afgang ved døden den 22. november 1948, 74 år gammel.

Tidligere dommer i Silkeborg *Jens Georg Bjerregaard* (1899—1901) er afgang ved døden den 7. august 1949.

Undervisningsinspektør *Otto Bjerneboe* (1902—04) er udnævnt til Kommandør af Dannebrog 14. juni 1949 og har taget sin afsked fra 31. juli 1949.

Kredslæge *Johannes Fog*, Slagelse (1904—07) er udnævnt til Ridder af Dannebrog 2. marts 1949.

Professor, dr. phil. & theol. *Johannes Pedersen* (1905—08) er udnævnt til Kommandør af Dannebrog af 1. grad 19. november 1948.

Museumsdirektør *Otto Andrup*, Frederiksborg (1905—09) er udnævnt til Kommandør af Dannebrog 6. december 1948.

Departementschef i finansministeriet *K. H. Kofoed* (1905—08) har taget sin afsked fra 30. juni 1949.

Professor, dr. phil. *H. M. Hansen* (1906—07) er valgt til rektor for Københavns Universitet fra november 1948.

Kredslæge *Gunni Jacobsen*, Hornsyld (1907—09) har taget sin afsked som kredslæge for Bjerre—Hattings lægekreds fra 1. august 1949.

Professor ved Københavns Universitet, dr. phil. *Carl Roos* (1907—10) har taget sin afsked fra 31. januar 1950.

Højskoleforstander *Hjalmar Gammelgaard* (1907—08) har taget sin afsked som forstander for Roskilde Højskole fra 1. juni 1949.

Direktør for Dansk biologisk Station, dr. phil. *Harald Blegvad* (1908—10) er udnævnt til Dannebrogsmænd 6. december 1948.

Docent *Otto Himmelstrup*, MF (1908—10) er udnævnt til Kommandør af Dannebrog i anledning af Det kgl. Teaters 200 års jubilæum, 18. december 1948.

Formanden for Kirkelig Forening for den indre Mission i Danmark, sognepræst *Christian Bartholdy*, Haslev (1909—12) er udnævnt til Ridder af Dannebrog 19. november 1948.

Professor, overlæge, dr. med. *Ejnar Jarløv* (1910—13) er udnævnt til Ridder af Dannebrog 28. maj 1949.

Højesteretssagfører *Oluf Petersen* (1911—13) er udnævnt til Ridder af Dannebrog 31. januar 1949.

Direktør, overretssagfører *Peder Mathias Nielsen*, Rønne (1911—13) er fratrådt som direktør for A/S De forenede Granitbrud på Bornholm i januar 1949.

Økonomidirektør i København kommune *Holger Koed* (1914—16) er udnævnt til kgl. direktør og formand for direktionen i Danmarks Nationalbank fra 1. november 1949.

Bibliotekar ved Det kgl. Bibliotek *Hans Jørgen Hansen* (1914—17) har på grund af svagelighed taget sin afsked fra 31. august 1949.

Provst *Aage Bugge* (1914—17) er udnævnt til lektor i grønlandsk og forstander for Det grønlandske Seminarium i København 8. december 1948.

Provst *Morten Christian Lindegaard*, Vejen (1916—17) er udnævnt til biskop over Ribe stift den 4. marts 1949.

Overlæge, dr. med. *Hans Ulrik Møller* (1917—19) er udnævnt til Ridder af Dannebrog 12. august 1949.

Politimester *Niels S. Schmidt*, Vejle (1919—21) er udnævnt til Ridder af Dannebrog 26. juni 1949.

Politidirektør *Jens Herfelt* (1919—21) er udnævnt til Dannebrogsmænd 14. juni 1949.

Thomas Rosendal (1931—33) er fra 1. april 1948 udnævnt til overlæge ved Sundby hospitals røntgenklinik i København.

Civilingeniør, dr. phil. *Axel Tovborg Jensen* (1931—34) er udnævnt til professor i kemi ved Landbohøjskolen fra 1. juli 1949.

H. F. Pahus (1931—35) er fra 1. april 1948 beskikket til sognepræst for Nørre Løgum menighed i Ribe stift.

Malte Mikkelsen (1932—35) er pr. 1. juli 1949 udnævnt til landsdommer ved Vestre landsret.

Niels Hoff (1933—36) er fra 15. august 1949 udnævnt til kontorchef ved landsforeningen Dansk Arbejde.

Hans Mølbjerg (1938—42) har i september 1949 for romanen »Gården« fået tildelt førsteprisen i den nordiske konkurrence om den bedste roman, der skildrer mennesker og problemer på landet i nutiden.

Oversigt over Regensianersamfundets regnskab 1948—49

Kassebeholdning pr. $\frac{1}{9}$ 1948	4.504,24	Generalforsamlingen den $\frac{29}{11}$ 48	156,70
Kontingent for 1948/49	1.350,00	Sommerfesten i Hørsholm $\frac{17}{6}$ 49	289,00
Indgåede restancer	108,00	Spilleaftenerne på Regensen	260,60
Forudbetalt for 1949/50	6,00	»Regensen«	742,00
Renter	149,21	÷ Ann.indt.	111,00
Refunderet porto	0,50	Jysk Reg.samf. .	180,00 291,00 451,00
		Bestyrelsesudgifter	142,85
		Diverse udgifter	221,76
		Kassebeholdning pr. $\frac{31}{8}$ 49	4.596,04
	Kr. 6.117,95		Kr. 6.117,95

Af kassebeholdningen er 3.000 kr. båndlagt i h. t. generalforsamlingsbeslutning.

København, den 25. oktober 1949.

KARL SØRENSEN

Oversigt over Jydsk Regensianersamfunds regnskab 1948—49

<i>Indtægt:</i>		<i>Udgift:</i>	
Overskud fra forrige regnskabsår	307,94	A/S H. C. Jaster, Århus	132,15
Kontingent	584,00	Frimærker, duplikering m. m.	108,60
Overskud fra generalforsamlingen den $\frac{20}{11}$ 1948	11,00	Beholdning pr. $\frac{26}{10}$ 1949	671,09
Renter til $\frac{3}{4}$ 1949 på sparekasse-bog nr. 117716 med Arbejder Spare- og Lånekassen	8,90		
	Kr. 911,84		Kr. 911,84
Saldo	671,09		

Århus, den 29. oktober 1949.

CARL SØRENSEN

Foranstående regnskab er dags dato revideret af undertegnede og fundet overensstemmende med den førte kassebog og de mig forelagte bilag. Kassebeholdningens tilstedeværelse er konstateret. Uanmeldt kasseeftersyn er foretaget den 6. august 1949. Ingen bemærkninger.

Århus, den 29. oktober 1949.

K. T. ANDREASSEN

Regnskab for „Regensianersamfundets Legat” 1948—49

Kasebeholdning pr. $\frac{1}{8}$ 48	137,89	Gebyr og frimærker	12,15
Årsbidrag + ældre restance	1,195,00	Regning fra Arnold Busck	31,00
Forudbetalt	50,00	Udb. 4 legatportioner à 200 kr. .	800,00
Renter	50,54	Overført til kapitalkonto	500,00
		Kassebeholdning	90,28
	Kr. 1.433,43		Kr. 1.433,43

Formue pr. $\frac{3}{8}$ 1949:

1.400 kr. Østifternes Kreditforening, 15. serie à $3\frac{1}{2}$ %.

1.500 kr. statslån 1947/92 à 2 %.

500 kr. kontant.

København, den 25. oktober 1949.

KARL SØRENSEN

Samfundsfilosofi i romanform

H. C. Jørgensen: Og mennesket vandt den hele verden. Hagerup 1949.

Industrialiseringens indvirkning på samfundsliv og på mennesker er blevet behandlet adskillige gange af sociologer og samfundsfilosoffer, og den er også taget op indenfor litteraturen. Men sjældent har man set en roman, der som H. C.'s nye bog tager fast om nælden og uden pegefinger får sagt adskillige sandheder, som vi trænger til engang imellem at blive gjort opmærksom på.

Han fortæller om en lille by ved Limfjorden, der ved »fremskridtet«s hjælp svinger sig op til at blive en moderne storby — eller rettere: han fortæller os om en række forskellige mennesker, der gennemlever denne udviklingsperiode, og i hvis hele tilværelse byens rivende udvikling sætter sine uudslettelige spor. Der er mange, der går til bunds, fordi de ikke har evnen til i tide at lægge kursen om, som tiden kræver det, der er andre, der følger med strømmen og holder sig flydende, ja, endda rager godt i vejret. Men for mange af den sidste kategori gælder det, at der går noget værdifuldt til grunde indeni dem, noget af det, man kunne møde så stout hos en del af den »gamle« slægt.

H. C. kan fortælle, og han kan få os til at holde af de mennesker, han tegner for os — måske ville vi holde endnu mere af dem, hvis de var knap så mange. Han vil sige os noget om, hvad det er at være menneske, og det lykkes for ham gennem bogens brogede skæbner.

J. L.

Roman af en gammel Regensianer*H. C. Jørgensen***Og Mennesket vandt den hele Verden —***Pris Kr. 11,50*

Roman om en stor By ved Limfjorden, hidtil i jævn Vækst, pludselig med voldsom Fart paa — med alt, hvad det afstedkommer, skrevet med medfølelse, ofte humørfyldt Satire.

Ålborg Amtstidende:

»Jo, H. C. Jørgensen er allerede en habil forfatter, som både formår at belyse en idé gennem levende menneskefremstilling og at forme sit stof med let og sikker hånd.«

H. HAGERUP — KØBENHAVN

*Men når så udsigt til en pigelil
i genbovinvet blir ham givet,
så slår ideen ikke længer til,
så styrter han sig ud i livet.*

men glem så ikke at tegne livsforsikring
i

**INDHENT
TILBUD****Nordisk Liv****Grønningen 17 . Telefon central 2760**

Danske Efteraarsnyheder 1949

Karen Aabye: Trilogi

»Det skete ved Kisum Bakke« — »Fruen til Kejsergaarden« — »Vi, der elsker Livet«.

Et dejligt Romanværk i billig Udgate. Pr. Bd. 6,50, indb. Kr. 16,00

Gerda Alm: Vi maa holde sammen

Underholdende Slægtsroman fra Hveen

»... Bogen er baade sympatisk og underholdende, og den fortæller om et lille Stykke af Verden, der aldrig er blevet fremmed for os Danske ...«

Kr. 10,75

Aage Dons: — og alt blev Drøm

»... Hans nye Bog staar paa Højde med den forrige og har Krav paa at bedømmes i Sammenligning med denne og rimeligvis nogle følgende ...«

Emil Frederiksen

»... en levende og fængslende Menneskeskildring skrevet af en stor Kunstner ...«

Carl Johan Elmquist. Kr. 12,50, indb. Kr. 22,50

Leck Fischer: Skyggen kommer først

Et interessant og sikkert Billede af dansk Mentalitet i Tredivernes Krisetid.

»... Overblik og Komposition er fremragende hos Leck Fischer...«

Jacob Paludan

»... Jo vist er Leck Fischer dygtig ...«

Kristl. Dagbl.

Kr. 12,50, indb. Kr. 19,50

Astrid og Erik Tetens Nielsen: Lige ud ad Landevejen til Sahara

»... En storartet Fortæller, ... alle Rejseinteresserede vil have Glæde af Bogen ...«

Illustr. Kr. 8,50

Niels Nilsson: Det er dejligt at leve

»... sund i sin Kerne, ren i sin Stil og ærlig i sin Menneskeskildring...«

»... det er en ærlig Bog, fuld af Livserfaring, og den rummer mange smukke Ting ...«

Kr. 8,75

NYT NORDISK FORLAG . ARNOLD BUSCK